

Beste Marianne, dank voor het artikel in het Brabants Dagblad!

Mijn interesse voor dit thema heeft te maken met het feit dat het mij opvalt dat in het voortgezet onderwijs waarin ik werkzaam ben, er in tegenstelling tot een paar jaar geleden, nu enkele leerlingen zitten die in transitie gaan of worstelen met hun genderidentiteit. Het lijkt vaker voor te komen dan voorheen. Het betreft allen meisjes, veelal introvert.

Het baart me zorgen dat op zo'n jonge leeftijd al zo'n ingrijpende beslissing wordt genomen. Een transitie is een zwaar traject. Ik vraag me ook af of het daadwerkelijk om geslachtverandering (ten gevolge van het 'geboren zijn in het verkeerde lichaam') gaat, of dat er sprake is van een nog onduidelijke of niet erkende en geaccepteerde seksuele identiteit. Pubers kunnen nu eenmaal worstelen hiermee en zijn op die leeftijd regelmatig onzeker over zichzelf. Het lijkt me dat er dus meer tijd nodig is alvorens zo'n besluit te nemen.

De nieuwe transitiewet lijkt een dergelijke beslissing echter te vergemakkelijken. Er wordt ook een beeld geschetst waar ik me zorgen over maak: dat je je geslacht kunt kiezen en veranderen alsof het niks is. Dit schept ongelooflijke verwarring bij kinderen en jongeren en gaat voorbij aan biologische, psychologische, emotionele en systemische factoren. Een beslissing die verregaande gevolgen heeft kun je mijns inziens niet op deze jonge leeftijd nemen. D66 is hierin naar mijn mening ook onverantwoordelijk bezig.

Kijk ik naar mijn gezin: mijn dochter van bijna 22 was als peuter zeer stellig: geen jurkjes en tierelantijnen, geen poppen, furnisje enz. En als ze later borsten zou krijgen dan sneed ze ze eraf! Ik was niet in paniek, liet haar zijn wie ze was, dus ridderzwaarden, garage en brandweerhelm namen de plaats in van de poppen. En ze kleepte zich lekker sportief. Er kwamen alleen jongetjes over de vloer om mee te spelen. Ook was thuis helder dat of je later nu van een man of vrouw houdt, liefde al is wat telt en dus nooit verkeerd kan zijn. Een enkele keer polste ze nog eens subtiel naar mijn mening, bijvoorbeeld als we eens naar 'uit de kast' keken. Ik hoorde jaren niets, merkte wel dat ze eenmaal in het voortgezet onderwijs, stil viel als de meiden uit haar klas over een leuke jongen kletsten. Ik zag haar proces en vertrouwde erop dat ze mij heus wel wist te vinden als het nodig was.

Onlangs deelde ze spontaan haar verhaal over een meisje waar ze voor was gevallen maar die, om de schijn op te houden, voor haar ouders acht maanden met een jongen omging en doodongelukkig was. Er kwam een mooi gesprek op gang waarbij ze aangaf blij te zijn dat het in ons gezin nooit een issue is geweest. Officieel als homoseksueel uit de kast komen vindt ze niet nodig want dan wordt het ineens een ding terwijl het dat niet is. Ze wist het vanaf haar 13e/ 14e maar nam de tijd voor zichzelf. Het moest, als het ware, eerst worden uitgekristalliseerd.

Het is een lang verhaal geworden, maar na het lezen van jouw artikel dacht ik alleen maar: "Da's zo'n beetje hoe ik het ook zie". Ik gun elke worstelende puber goede begeleiding die hen helpt ontdekken wie ze werkelijk zijn en eventuele traumadelen helpt helen waardoor ze krachtig in het leven staan, van zichzelf houden en de juiste keuzes maken.

Hartelijke groet,
S.

PS: Had overigens nog nooit van Stichting Voorzij gehoord, maar wat goed dat dit bestaat!! Ik was echt blij de uitgangspunten te lezen. Dank je voor de tip.